

Recull de Premsa

PALAU
DE LA
MÚSICA
ORFEÓ
CATALÀ

► 5 Abril, 2016

CDC votará si se disuelve o se renueva

Los militantes del partido decidirán en «referéndum vinculante» la magnitud de la refundación

DANIEL G. SASTRE BARCELONA

Los militantes de **Convergència Democràtica de Catalunya** decidirán en votación el futuro del partido. Hay dos opciones sobre la mesa: o se disuelve para posteriormente diluirse en una fuerza de «más amplio espectro» o simplemente se «renueva» con cambios que podrían incluir variaciones en las siglas históricas.

El partido que fundó **Jordi Pujol** en 1974 lleva meses inmerso en un proceso de «refundación». Una de sus principales características es la participación de la militancia en la configuración de la **Convergència** del futuro. Convencidos de que es el camino correcto, sus dirigentes anunciaron ayer que los militantes decidirán incluso la forma en que seguirá existiendo como partido.

El coordinador de régimen in-

terno de **CDC**, **Francesc Sánchez**, no precisó cuál será la pregunta concreta que deberán responder los militantes, pero aseguró que será «efectiva, clara y entendible». «No será la pregunta de **Unió**», dijo en referencia al incomprensible enunciado que ese partido presentó a sus afiliados para decidir si se incorporaban a la corriente independentista. No aludió, sin embargo, a la intrincada pregunta de la consulta soberanista del 9-N, que también recibió críticas.

Convergència justifica ese referéndum «vinculante» en el hecho de que «las formaciones políticas tienen que dar voz a los militantes y luego hacer caso».

La consulta interna modificará también el calendario congresual de la «refundación». **CDC** tenía

Francesc Homs y Francesc Sánchez, ayer en rueda de prensa. JORDI SOTERAS

previsto convocar su cónclave el primer fin de semana de junio, pero finalmente lo celebrará en dos tandas durante el mes de julio. En el primer congreso se decidirá el manifiesto fundacional del partido –incluido su nombre– y en el segundo se nombrarán los nuevos cargos.

En las encuestas que ha repartido hasta ahora entre la militancia,

Convergència sólo había preguntado acerca de la conveniencia de cambiar las siglas, manchadas por numerosos escándalos de corrupción –el caso *Palau*, el caso *3%* y el caso *Pujol*, entre otros– y por el desgaste que han sufrido todos los partidos que protagonizaron la Transición.

En las 2.000 primeras encuestas, sólo un 29% de los militantes se in-

clinó por mantener el nombre actual, **Convergència Democràtica de Catalunya**. Con una salvedad: un 35% sí quiere que la palabra **Convergència** siga apareciendo, pero en combinación con otras diferentes a las actuales. Un 10,5% prefiere un cambio total en el que no se vea ni esa palabra, un 14,4% ofrece propuestas alternativas y un 10% no responde.

► 5 Abril, 2016

NOVA TEMPORADA

L'Orquestra del Mariïnski i l'OBC s'alien

► **Juntes tocaran la 'Quarta simfonia' de Xostakóvitx, dirigida per Guerguiev**

MARTA CERVERA
BARCELONA

El carismàtic mestre rus Valeri Guerguiev dirigirà la monumental *Quarta simfonia* de Xostakóvitx amb una formació que sumarà els músics de la seva aclamada Orquestra del Mariïnski i l'OBC. El singular concert serà un dels plats forts de la nova temporada de l'orquestra resident a l'Auditori però no l'únic. En la seva segona temporada com a titular, Kazushi Ono, que dirigirà set dels 24 programes previstos, aposta per provocar emocions al públic i no únicament a través de grans obres del repertori simfònic per atraure més públic.

Ono, per exemple, dirigirà un *Rèquiem* de Verdi amb embolcallants projeccions de *mapping*. *Les quatre estacions* de Vivaldi seran revisitades des d'un prisma actual amb *Vivaldi recomposed* de Max Richter, amb l'orquestra capitanejada pel violinista Daniel Hope. Escoltar Bach en clau simfònica o entrar de ple en l'univers minimalista són altres apostes del nou curs.

Després d'un augment en espectadors del 7%, els responsables de l'orquestra barcelonina confien a se-

guir ampliant el marge la temporada que ve. Per fer-ho compten amb un pressupost artístic de 2,1 milions d'euros. Sis'hisuma el cost de la plantilla, el total arriba als 7,7 milions.

«Els músics s'escolten més entre si. El treball en comú és la base per aconseguir una harmonia més pura», assenyala Ono. La programació aposta per la varietat, tot i que no és tan atrevida com la nova imatge promocional de l'orquestra enfilada en una espècie de Dragon Khan.

Mahler és l'únic compositor que Ono repeteix en els programes que dirigirà amb obres de Mendelssohn –la seva grandiosa cantata romàntica *Lobgesang*–, Brahms, Rakhmàninov, Xostakóvitx, Mozart i Wagner. De Mahler n'oferirà *Des Knaben Wunderhorn*, amb el baríton Thomas Hampson i la *Sinfonia Tità*. «La varietat és bona per construir i perfeccionar l'estil i el color de l'orquestra», afirma Ono.

DUES ESTRENES // El mestre japonès s'ha convertit en fan d'Hèctor Parra, compositor resident a l'Auditori i el Palau de la Música aquesta temporada i la pròxima, de qui dirigirà *Lumière Abissales*, *Chroma I*, *Chroma II* i *Kárst*. A més estrenarà *Quadro de pre-*

►► Valeri Guerguiev dirigirà la seva aclamada Orquestra del Mariïnski i l'OBC.

Kazushi Ono, titular de la formació barcelonina, aposta per la varietat d'estils i per nous formats

sència, de Fabià Santcovsky. Aquesta peça i *Natura contra natura*, de Jordi Cervelló, que dirigirà Jaime Martín, són les úniques estrenes. *Tres danses espanyoles*, de Granados, i la primera audició de l'obertura de *Alphonse et Leonore* ou l'amant peintre de Sort completen el repertori català.

Al marge d'Ono dirigiran l'or-

questra Salvador Mas, Lawrence Foster, Josep Pons i Josep Caballé i cares noves com Cristian Macelaru, Junichi Hirokami i Simone Young.

Pel que fa als solistes convidats, destaquen pianistes com Joaquín Achúcarro, Arcadi Volodos i Gabriela Montero; els violinistes Ray Chen i Baiba Skride, la soprano Ofelia Sala i el violoncel·lista Pablo Ferrández.

Els amants de la música de pel·lícules podran seguir disfrutant amb la segona part d'*El Senyor dels Anells* i *Titanic* amb orquestra en directe. I Alexander Desplat dirigirà el seu propi repertori en un concert on hi haurà fragments d'*Hotel Budapest*, *Godzilla* i *Harry Potter*, entre altres films. ■

BARCELONEJANT

NATÀLIA
Farré

«Perquè és superguai»

A cudir a un museu un dissabte a la tarda no sembla el millor dels plans per a un adolescent. O això diuen les estadístiques, que afirmen que són els grans absents dels centres d'art. Deuen ser certes, perquè els museus han començat a fer l'impossible per atraure'ls. Ja se sap, els joves d'avui són el potencial públic adult de demà. I un centre d'art, a més d'obres i propostes, necessita visitants que les disfrutin. Però les estadístiques estan per trencar-les. I això és el que passa cada dissabte a la plaça dels Àngels. Mentre uns patinen amb l'*skate*, en el que se suposa que és un dels millors emplaçaments d'Europa per desafiar la resistència del mobiliari urbà, altres es colen a l'Habitació 1418. Això de colar-se és un dir, perquè si alguna cosa té aquest espai, iniciativa del CCCB i del Macba, és que és gratuït, flexible i obert a tots els joves d'entre 14 i 18 anys. ¿El secret de tant d'interès? Uns nois motivats, activitats creatives pensades per a ells i l'artista **Fito Conesa** com a coordinador.

«El meu paper és fer de pont entre la pluja d'idees que deixen anar i el que pot oferir-los les institucions. Una llibertat que permet que ells de mica en mica configurin el programa», explica **Conesa**. Un programa que fluctua entre tres pilars: imatge, text i noves tecnologies. Però hi cap tot. «La dinàmica és una mica *free-style*», assegura l'artista. També l'assistència: un pot entrar i sortir quan vulgui, i anar-hi tots els caps de setmana o només alguns. Encara que la majoria hi tornen. ¿Per què? «Perquè és superguai». Aquesta era la

JOSEP GARCÍA

►► L'Habitació 1418, dissabte.

resposta més repetida entre els presents dissabte passat, la majoria *roomers* (així es diuen) assidus.

Encara que n'hi va haver de més elaborades: «No és un lloc només per aprendre coses sinó que et permet provar i experimentar. És molt difícil explicar què fem perquè cada vegada és diferent», a parer d'**Erika Fernández**, una entusiasta de l'Habitació 1418. Tan diferent que hi ha hagut de tot: taller conceptual sobre la mentida, arxiu sonor centrat en la por, estampació tèxtil, teatre al carrer, realitat virtual... Ells proposen, i **Conesa**, el Macba i el CCCB disposen.

Dissabte era el torn del teatre-dansa, un projecte que ja s'ha fet

més d'una jornada (encara que no les ocupa totes) i que es dilatarà en el temps fins que s'estreni: i en el marc del Grec! L'impulsa el Teatre Tantarantana i se'n sap ben poca cosa, més enllà que uneix la participació de diversos agents del Raval: els dos instituts del barri, associacions de la tercera edat, el cor Clavé XXI del Palau de la Música i la mateixa Habitació 1418. L'argument és un secret. I el que hi fa cadascuna de les institucions participants, també. «Es treballa a tots els llocs en paral·lel, perquè es va construint sobre la marxa. La idea és que tots siguin coautors i cocreadors, i que la peça avanci a partir de la relació que s'estableix. És com un lego», apunta **Albert Tola**, un dels responsables de la iniciativa del Tantarantana.

Sense vergonya

L'Habitació 1418 s'encarrega de la música. Però que ningú pensi en instruments tradicionals. Aquí la música es fa amb diferents objectes: campanes de telèfon, barres de ferro o de fusta, sonalls... i es fa a la vegada que es crea una coreografia totalment lliure. Dissabte hi va haver assaig. I hi havia els joves disposats a fer el que se'ls demanava: sortir a la paleta, crear un so i moure un objecte. ¿Vergonya? Poca. Fins i tot **Pol Mas-sip**, un *roomer* debutant, semblava sentir-s'hi a gust.

Tan a gust que l'avís del començament va semblar gairebé innecessari: «Necessitem concentració. Així que si algú necessita mirar el mòbil perquè no aguanta més, que es retiri i després torni». No va sonar ni un to. L'Habitació 1418 enganxa. ≡

► 5 Abril, 2016

Bach en rus

Música

DANI BUENO

La violinista russa Viktória Múl·lova actua avui en una cita de la 32a temporada d'Ibercamera al Palau de la Música Catalana. Aquesta serà la seva segona aparició en el cicle després del seu debut en l'edició del 1986, on va actuar sota la direcció de Claudio Abbado, junt amb la London Symphony Orchestra.

El programa de la violinista està integrat completament per obres de Johann Sebastian Bach, compositor a qui la russa ha dedicat una part àmplia de la seva carrera. Algunes de les interpretacions més sonades de Múl·lova han estat amb el repertori de Bach, amb crítiques molt positives, i per aquest motiu el seu directe és una de les opcions més valorades a l'hora de sentir les peces creades per l'alemany.

Els èxits més reconeguts de la violinista en la interpretació de les composicions de Bach són les partites i les sonates, que són les que conformen el concert que ofereix

avui a Barcelona.

El programa del recital el formen la *Sonata número 1 en sol menor BWV 1001*, la *Partita número 3 en mi major BWV 1006* i la *Partita número 2 en re menor BWV 1004*.

Viktória Múl·lova les materialitzarà sense cap interrupció, i per això, com que són totes seguides, no hi haurà mitja part al seu espectacle. Les obres creades per Bach per a violí requereixen un domini gairebé perfecte de l'instrument, ja que la seva complexitat l'eleva a un nivell extraordinari, i aquestes tres peces conformen la meitat del repertori que l'alemany va compondre per a violí, cosa que comporta una alta exigència tècnica.●

VIKTÓRIA MÚL·LOVA

PALAU DE LA MÚSICA CATALANA.
20.30 HORES. 21-72 EUROS.

**Viktória Múl·lova
interpretarà amb
el seu violí tres
obres de Bach,
sense talls, al
Palau de la Música**

► 5 Abril, 2016

El Palau pagarà 678.000 euros pels delictes de Millet

SANTIAGO TARÍN
Barcelona

El jutge que porta la causa del Palau de la Música ha requerit a la institució cultural que dipositi una fiança civil per assegurar el cobrament, en cas de sentència condemnatòria, del frau a la Hisenda pública comès per Fèlix Millet i Jordi Montull des de l'entitat. La quantitat puja a gairebé 678.000 euros.

El fiscal anticorrupció Emilio Sánchez Ulled va demanar 27 anys i sis mesos de presó per a Fèlix Millet i Jordi Montull, i 26 per a la filla d'aquest darrer, Gemma Montull, pel saqueig del Palau de la Música. Un dels delictes que se'ls imputen és frau fiscal, que hauria estat perpetrat mitjançant la Fundació del Palau de la Música, des de la qual pagaven obres per a casa seva com si fossin per a la institució, falsejant l'IVA i altres impostos, i així van deixar d'ingressar a les arques públiques 677.904 euros.

Doncs bé, el jutge ha requerit als acusats que dipositin les fiances civils sol·licitades

per respondre de les pèrdues econòmiques causades. Això vol dir que han d'ingressar al jutjat la quantitat suposadament defraudada, per assegurar el cobrament si hi ha condemna. En el cas del delictes contra la Hisenda pública, els responsables són ells tres més un advocat, però la responsabilitat civil subsidiària, qui han de pagar en cas que el

Els acusats van defraudar el fisc falsejant factures de la Fundació del Palau de la Música

condemnat sigui insolvent, és la Fundació del Palau, també obligada explícitament en la interlocutòria a ingressar la fiança civil, per tal de rescabalar el fisc.

El desfalc al Palau de la Música està quantificat en el sumari en trenta milions i mig d'euros. Fins ara Millet, Montull, les seves dones i Gemma Montull han aportat com a garantia 6.480.145 euros.●

► 5 Abril, 2016

La dificultat creixent d'abstreure's del soroll

Per què no callem?

La literatura, la música, el cinema i el teatre reivindiquen el paper necessari del silenci, fins i tot en una societat saturada d'estímul

BARCELONA Redacció

Ni els 30 segons que dura un minut de silenci? Una infima minoria d'aficionats del Barça, potser mitja dotzena, van ser incapaços de resistir-se a interrompre –bàsicament increpant Cristiano Ronaldo– l'homenatge silenciós a Johann Cruyff, disabte al Camp Nou. Som incapaços de callar? De suportar el buit auditiu, informatiu?

En un món on la gent camina pel carrer mirant constantment el telèfon mòbil –150 vegades al dia, segons alguns estudis– i on es fa difícil aturar-se a pensar semblen més actuals que mai els versos de fra Luis de León escrits a ple segle XVI identificant la fugida “del mundanal ruido” amb el camí que segueixen “los pocos sabios que en el mundo han sido”. Cada vegada més, el silenci se'n apareix com un luxe inassequible, amb les persones lliurades als anomenats *micromoments*. La funció del silenci, que és sovint la de subratllar la importància o transcendència d'alguna cosa, o la de buscar-li un sentit, es veu interrompuda per contínues interferències o impaciències. Tan habituats estem al soroll que reaccionem al silenci amb estranyesa o hostilitat?

De Heidegger a Lledó. Emilio Lledó ha reivindicat el silenci com a base de la lectura i una necessària abstracció. Martin Heidegger (1889-1976) demanava de callar “per deixar que l'ésser ens parli”. A prop d'aquesta concepció es trobava Maria Zambrano (1904-1991), per qui “les grans veritats no es poden dir parlant”. I Gilles Deleuze (1925-1995) creia que “estem ofegats de quantitats ingents de paraules inútils”.

En la nostra societat són els monestirs o les biblioteques –per bé que en aquestes hi ha wifi– els dos principals llocs on es pot entrar per evitar el soroll ambiental. No fa falta professar cap fe perquè t'acullin en un monestir, i els escriptors o estudiants són entre els seus principals clients, de vegades integrant-se als rituals eclesíastics. Montser-

rat i Poblet són dos dels centres amb més peticions.

El luxe més buscat. “El silenci és un dels luxos i una de les coses més preuades i buscades en aquests moments”, diu Lluís Pasqual, director del Teatre Lliure. “El teatre és un dels últims reduïts on es respecta. Hi ha silencis de moltes maneres, rodons, tensos, aguts, esperançats... No es pot pensar enmig del soroll –continua dient–. La gent s'interromp a tot arreu, en les famílies, en les tertúlies, la gent només pregunta i ja no espera la resposta, no escolta l'altre. Però del silenci neix el so, la paraula, la música, no cal ser japonès o oriental per saber-ho”. Els problemes de soroll al teatre es limiten, creu, bàsicament a la tos. “Fa molt de temps que Pau Casals ja va posar en evidència al Palau de la Música la capacitat

ben intranquil·la. El silenci d'alguna manera et confronta a tu mateix, t'has d'escoltar. Això és un acte de maduresa, i no estem en una societat gaire madura”.

Sirenes i literatura. George Steiner acabava de fer 41 anys. Eren els anys setanta, els de la irrupció del rock, i no podia concentrar-se a la seva habitació del campus de Cambridge, irritat perquè el so de les guitarres elèctriques dels seus alumnes havia envaït el seu espai de silenci i música reconeixible (Mozart i Bartok). Steiner sabia que era anacrònic i que encara no havia descodificat el nou llenguatge, però, com Sant Joan de la Creu, Wittgenstein, Beckett, Rulfo o Octavio Paz, parla de la necessitat d'un altre silenci, per exemple el de Chardin, el pintor més lent del món, de les escenes congelades. Steiner parla de l'excés de les paraules, manipulades fins a deixar-les buides de sentit, recent encara el desastre de la Segona Guerra Mundial, quan van ser armes carregades de genocidi. “El vigor de la memòria només es pot sostenir allà on hi ha silenci. Aprendre de memòria, transcriure fidelment, llegir de debò, significa estar en silenci i a l'interior del silenci”. El silenci, quan no és per la falta de coratge de dir la veritat, és un temps d'escolta, de purga de les paraules gastades, el retorn de l'exili de la paraula. Quan la xerrameca, la música, el soroll, omplen l'espai públic i l'àmbit privat, es crea l'horror contemporani pel silenci. En la lectura, el silenci fa que siguem capaços de sentir la veu de l'autor que ens interroga. El silenci és un fer –es fa el silenci–. I, segons Kafka, les sirenes li van donar una lliçó de vanitat a Ulisses: no van cantar quan va passar. El van derrotar amb el seu silenci.

LLUÍS PASQUAL

“La gent s'interromp amb la família, en les tertúlies... ja no s'espera la resposta”

PROPOSTA

Els Cinemes Full donen l'opció de marxar a una altra pel·lícula en els primers 30 minuts

EL RITUAL

El director d'orquestra crea el silenci aguantant alçada la batuta al final del concert

dels catalans per refredar-se. Un dia va tornar a començar un concert”, somriu. Fins i tot els mòbils, diu, estan començant a desaparèixer de les sales, “sonaven més fa uns set o vuit anys. Una altra cosa són les pantalletes il·luminades, que també toquen la pera”, postilla. I acaba amb una reflexió: “La incapacitat actual d'escoltar el silenci significa que ningú no és capaç d'estar amb ell mateix tot sol durant un minut. Hi ha horror vacui, hi ha d'haver una tele engegada, una ràdio, música, o si no la gent està

Sense crispates. Pere Sallent, propietari dels Cinemes Full, del Centre Comercial Splat, a Cornellà de Llobregat –els cinemes amb més audiència a Catalunya: el 2015 van convocar 1.300.000 espectadors– parla del silenci en el cinema com d'un acte de respecte. “En el moment d'iniciar les nostres projeccions oferim, mitjançant un anunci a la pantalla, la possibilitat de canviar de

pel·lícula –durant els 30 primers minuts– si el film no els agrada. I immediatament després els preguem silenci. No és una ordre, és una petició per respecte als altres. No busquem un principi d'autoritat, un mano i dispo, sinó un principi de solidaritat”.

Angels Gelabert, dels cinemes Texas, insisteix en la idea del respecte: “El nostre públic és molt respectuós, com en general el públic de cinema. No hem tingut mai cap problema, i en altres cinemes no hi ha gaires problemes. A més, com que nosaltres no venem crispates, no se sent ni el soroll de la gent mastegant”.

Carlota Frisón, actriu i cineasta, que ha escrit una monumen-

tal teoria sobre *El silencio en el cine*, es demana: “El silenci en cinema es construeix?”, i ella mateixa respon: “Sí, perquè en qualsevol mitjà i context el silenci s'edifica. El silenci és acció. Acció que es practica mentre es diu, per exemple, *estar en silenci*. En el cinema, a més, el silenci pren presència a través del moviment en la imatge. És en aquest transcórrer de la imatge on es construeix el silenci, afirmat en el que es veu i el que se sent. En aquell camp de futbol de l'altre dia, els 60 segons de silenci en honor a Cruyff es van construir al cap dels espectadors, en la seva memòria, amb imatges, sorolls i paraules, tantes

► 5 Abril, 2016

EMILIO MORENATTI / AP

com assistents a l'esdeveniment. Uns quants no van saber donar vida a aquell minut de silenci. Ni per a tota persona, ni sempre, és senzill deixar parlar el silenci”.

Arruïnar un concert. Els auditors i sales de concerts no saben què inventar-se per garantir el silenci. Hi ha un públic que espera gaudir de la delicadesa de determinats moments musicals però, precisament per les seves característiques acústiques, en aquestes sales se senten amb detall tots els estossecs o, encara pitjor, els inoportuns telèfons mòbils. Tant és si són a l'altra punta de la sala. D'altra banda, la política de vendre caramels per

combatre les tos la carrega el diable, perquè els embolcalls solen generar altres sorolls no menys desagradables per als qui intenten concentrar-se en la simfonia, l'ària o el concert.

A L'Auditori de Barcelona es reuneixen cada dimarts el departament de comunicació i el de programació per analitzar detalls de la setmana que s'acaba i de les que vénen. I el del soroll és un tema recurrent, explica Valentí Oviedo, el gerent. “Hem detectat que l'avís previ per megafonia d'apagueu els telèfons mòbils, etcètera” ja no té l'efecte pretès. S'ha dit tantes vegades que la gent ja no ho escolta i no percep el senyal de precaució.

En determinats concerts, doncs, farem que algú aparegui a l'escenari i ho expressi de manera educada però verbal, davant del públic: ‘Si teniu caramels, sisplau, desemboliqueu-los abans, i vigileu el telèfon. Que la gent sigui conscient que el concert en silenci beneficia tothom. Però és una cosa que s'ha de fer amb un toc d'humor, que de vegades és més útil que la prohibició”.

Efectivament, la gent va a un concert a divertir-se, i el concepte *prohibició* pot dissuadir certa gent. “Es meravellós que la gent se senti còmoda, com a casa, però també a casa hi ha unes normes de convivència. El que cal fer és canviar el concepte *norma*

i obligació per un concepte de *comprensió*”, apunta Oviedo.

Un altre moment de preuat silenci a les sales de concert són aquells segons en què el director d'orquestra aguanta la batuta alçada al final de l'obra, per assaborir l'efecte que s'aconsegueix tot just abans que irrompin els aplaudiments. “Això forma part del codi, del ritual, com el fet de no aplaudir entre moviments, però és que de vegades la música ho demana al cos, necessita alliberar energia. I sentir un ‘xxx’ d'algú reprovant aquest alliberament d'energia pot coartar els que no van als concerts gaire sovint i portar-los a pensar que això de la clàssica no està fet per a

Homenatge. El minut de silenci en record de Cruyff, dissabte passat, va ser interromput per una petita part del públic del Camp Nou

ells”, apunta Oviedo, fent sorgir nous matisos. La solució per a aquests casos s'aplica, en el cas de L'Auditori, en els assajos oberts. És el moment adequat d'informar el públic, sovint neòfit, a propòsit del codi en matèria d'aplaudiments.

Silenci, doncs. ●

Amb informacions de: Xavi Ayén, Justo Barranco, Maricel Chavarría, Salvador Llopart i Josep Massot

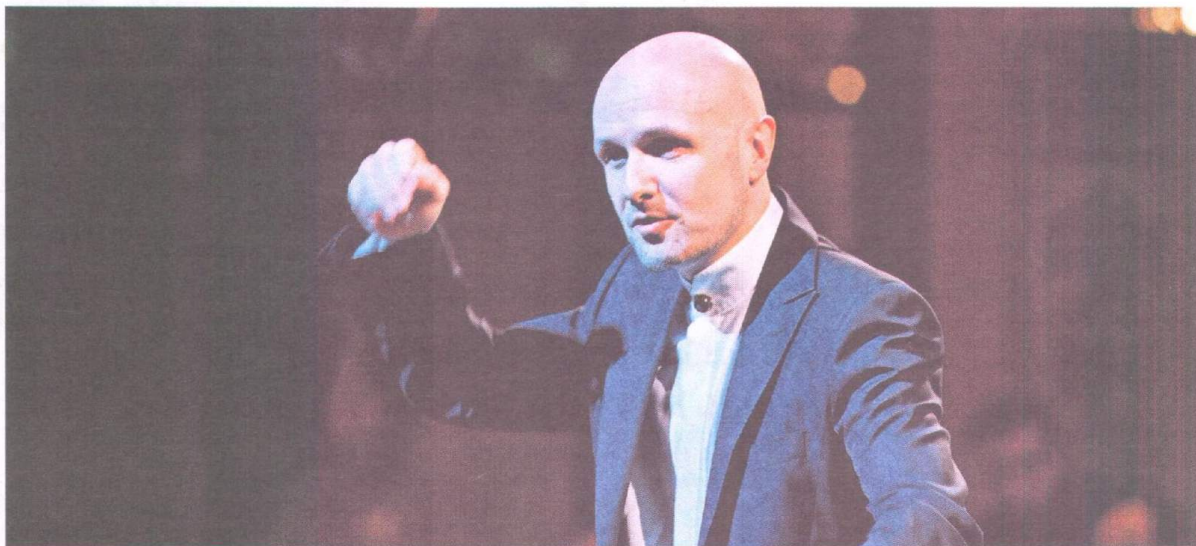
► 2 Abril, 2016

Josep Vila porta l'Orfeó Català a Sabadell just abans de deixar-ne la direcció titular

«Torno als orígens», diu del concert d'avui, amb la col·laboració de la Belles Arts

En 18 anys com a director titular de l'Orfeó Català, Josep Vila Casañas mai no havia tornat a Sabadell per moure la batuta davant l'emblemàtica coral. L'esdeveniment es produirà avui (21 h), gairebé al final de l'última temporada del sabadellenc com a titular de la institució musical que va crear el mestre Lluís Millet.

JOSEP ACHE

ANTONI BORILL

El sabadellenc Josep Vila Casañas viu ara la seva darrera temporada al front de l'Orfeó Català, que haurà dirigit durant 18 anys

El programa abunda en autors sabadellencs. Hi destaca la cançó *Els ametllers florits* que Agustí Borgunyó va compondre a Nova York sobre un poema del també sabadellenc Joan Sallarès. Així mateix Passera sobre el mar, de Josep Maria Pladevall, i dues obres del propi Josep Vila: *Dues peces sacres* i *El Mirador*, fantasia sobre melodies populars.

Però no per això deixa de ser molt de l'Orfeó, per bé que les obres dels mestres Millet, Morera i Vila recaiguin en la darrera part del concert, quan la sabadellenca Coral Belles Arts pujarà a l'escenari. I, així mateix, molt de la petjada que Josep Vila haurà deixat a l'Orfeó.

El concert, també amb peces de Toldrà i Montsal-

vatge, s'obre precisament amb de *Pacem Domine* d'Arvo Pärt, el compositor estoni que ara fa un any va acollir a Barcelona, on va fer-lo coincidir amb el sabadellenc Bernat Vivancos. En la seva llarga etapa al front de l'Orfeó Català, Josep Vila l'ha situat en repertori i qualitat al nivell dels grans cors europeus.

Roda el món...

N'han donat taó concerts com el que va efectuar amb la Filharmònica de Berlín, dirigida per Sir Simon Rattle, o, fa un any, amb la Staatskapelle de Berlín, amb Daniel Barenboim.

Per això mateix, aquest d'avui no serà un concert més.

«Mentre n'he sigut director, tots els concerts de l'Orfeó Català a Sabadell han sigut amb la Simfònica», confirma Josep Vila. D'aquí, també, tal vegada una certa recança que tanmateix es treurà avui al Principal. Ho veu com «un retorn als orígens, perquè com a músic vinc de Sabadell», en diu.

Ni com a músic, ni menys encara com a sabadellenc, no ha deixat mai la ciutat. Entre les obres que dirigirà i signa com a autor en figura una, *In Paradisum* dins de *Dues peces sacres*, que va estrenar a la Puríssima amb el Cor de Cambra del Palau, al funeral per la seva tieta i padrina

Mercè Casañas, mare de la Dra. Eulàlia Andreu i del periodista esportiu Xavi Andreu.

I, tal com recorda, *Els ametllers florits* del mestre Borgunyó els vaig assajar com a cantant a la Coral Belles Arts que llavors dirigia el meu germà Lluís (Lluís Vila Casañas dirigeix actualment la prestigiosa Coral Sant Jordi). També hi cantava el flautista i compositor Josep Maria Pladevall, present igualment al programa del concert.

De Sabadell al Palau

A Sabadell, Josep Vila Casañas potser té una major vinculació amb Lieder Càmera, coral apreciada entre les

millors d'Espanya i requerida molt sovint per l'OBC (Orquestra de Barcelona i Nacional de Catalunya). Però en el projecte Xarxa Coral, amb el qual l'Orfeó Català col·labora cada any amb dues corals del país, ha procurat retrobar la Belles Arts, no tan habitual en les sales de concert barcelonines.

Al Palau de la Música Catalana, la Coral Belles Arts retornarà la visita a l'Orfeó Català, amb el mateix programa d'aquest concert d'avui, que ve organitzat per Jovenuts Musicals. Allà oficialitzarà de director Jordi Lluch, titular de la formació sabadellenca. Aviat, Josep Vila només dirigirà al Palau com a convidat ■

Inicio / Barcelona / 13.III.2016. ¿Por qué?

Imprimir | Email

13.III.2016. ¿POR QUÉ?

PALAU DE LA MÚSICA CATALANA

13-III-2016

ROLANDO VILLAZÓN, MARTINA JANKOVÁ, REGULA MÜHLEMANN, ANGELA BROWER, EMILIANO GONZÁLEZ TORO. LES ARTS FLORISANTS. WILLIAM CHRISTIE, director.

W. A. Mozart: *Il re pastore* KV 208, ópera en dos actos con libreto de Pietro Metastasio.

Aforo: 2.049 Asistencia: 80%

Refiere Quinto Curcio en su *Vida de Alejandro Magno* que éste, en los últimos años de su breve vida, no disimulaba ya los rasgos más acusados de su megalomanía y que quería imponer ante sus súbditos la *proskynesis*, esto es, la obligación de saludarle con una genuflexión, honor reservado a los dioses. Había incurrido en el peor delito moral del ser humano, la *hybris* o desmesura, que viene a ser la incapacidad para percibir los propios límites y para no intentar en modo alguno ultrapasarlos. Y para evitar que los generales romanos triunfantes incurrieran en tal desmán, un esclavo les repetía *memento mori*, “recuerda que has de morir”.

En esta versión de concierto –semiescenificada, si se quiere– de *Il re pastore*, título –muy– menor de Mozart sobre uno de los libretos más superficiales del prolífico Metastasio, el personaje de Alejandro fue encarnado por Rolando Villazón. ¿Por qué? ¿Por qué el espectáculo se incluye en el ciclo *Grandes Voces*? ¿Por qué el programa de mano va encabezado por el nombre del tenor, en cuerpo mayor y letra negrita, relegando a un segundo plano al de William Christie? ¿Por qué nadie le dice a Villazón que el rol está en las antípodas de su estilo y de sus prestaciones vocales actuales? ¿Y por qué, pese a su desastrosa –por momentos en el segundo acto infamante– actuación, el público le recompensó con tales salvas de aplausos, con tantos bravos y fiestas?

Y, sin embargo, todo lo demás en el espectáculo fue grandeza. La interpretación musical de *Les arts fleurissants* fue brillante, guiada ora con energía, ora con sutileza por ese sabio de la música que es William Christie. Soberbia fue la prestación de todas las secciones, de las que uno no sabría destacar una como más excelente que la otra; permanente el equilibrio rítmico, todo luz los diálogos entre instrumentos y entre éstos y las voces: para la memoria la fantástica rendición del aria en rondò “L’amerò, sarò costante” de Aminta, con violín obligado a cargo de la magnífica concertino Tomi Troman.

A ello se sumó un elenco de voces espléndido, totalmente adecuado para las exigencias de la partitura: aquí no hacen falta *Heldentenöre* ni *soprani acuto sfogato*. Se requieren, por el contrario, la exquisita musicalidad de sopranos como Martina Janková (Aminta) y Regula Mühlemann (Elisa) o de mezzos como Angela Brower (Tamiri), y trabajos honestos como el de Emiliano González Toro (Agenore). Todos ellos, en perfecta comunión con orquesta y batuta, consiguieron hacernos olvidar las debilidades de la trama y la escasa altura de la partitura mozartiana.

Buscar...

Todos, salvo Villazón, claro está. Él decidió hacer de Alejandro, e hizo como Alejandro. Escudándose en una gestualidad de dudosa y manida gracia y en trucos vocales nada afortunados, caló, desafinó, malcolocó las notas y arrastró su voz maltrecha por registros que le están vedados. ¿Por qué? Tal vez debería leer a Curcio Rufo.

Javier Velaza

Crédito: © Antoni Bofill

Etiquetado como palau de la musica catalana barcelona les arts florissants william christie rolando villazon javier velaza

Twitter Like Sign Up to see what your friends like.

Artículos relacionados (por etiqueta)

24 y 26.II.2016. Lang Lang y los mitómanos

25.II.2016. Una centuria de música vocal

08.II.2016. De paseo por la orquesta moderna

24.I.2016. In excelsis

18.I.2016. Esplendor versallesco

MÁS EN ESTA CATEGORÍA: « 24 Y 26.II.2016. LANG LANG Y LOS MITÓMANOS 23.XI.2015. PIANISMO ÍNTIMO »

[volver arriba](#)

**flamenco
monumental**

ARTÍCULOS

Ópera
Música contemporánea
Música Antigua
América
Jazz
Flamenco
Músicas del mundo

NOTICIAS

Temporadas, ciclos y festivales
Concursos y premios
Programas pedagógicos
M contemporánea
Ópera
Música antigua
Intérpretes
Televisión
Danza

DISCOS

CD Monografico
CD Varios
CD Jazz/Flamenco
DVD
Libros

CONCIERTOS

Madrid
Barcelona
Nacional
Internacional

ENTREVISTAS

Intérpretes
Música contemporánea
Música antigua
Ópera
Varios

Audioclásica© C/ Preludio, 5, 4º C - 28011 Madrid (España)

CRÍTICAS

Il Re Pastore de Mozart con Rolando Villazón en el Palau de la Música Catalana

Por Opera World · 28 marzo 2016

Il Re Pastore de Mozart con Rolando Villazón en el Palau de la Música Catalana

Dentro del ciclo *Grandes voces* el **Palau de la Música Catalana** se ha incorporado a la gira europea que **Les Arts Florissants** con su director titular **William Christie** y un elenco de sus cantantes habituales junto con el tenor mediático **Rolando Villazón** para interpretar la obra del joven **Mozart** *Re Pastore*

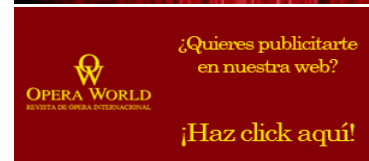
Es una suerte que haya instituciones que programen ópera de calidad más allá del **Liceu** en la ciudad de **Barcelona** complementando con títulos y estéticas allá donde el gran coliseo de las Ramblas no llega habitualmente como es la ópera barroca o títulos no tan habituales como el que nos ocupa o agrupaciones especializadas que se salen de los parámetros de una programación de temporada como los excelentes **Les Arts Florissants** y el carismático **William Christie** a la cabeza.

Lo que ya habría que cuestionar por parte de dichos programadores es la causa de una respuesta un tanto pobre por parte de la gente, ¿será por el día, por el título, por alguno de los solistas, por el precio, por el marketing realizado, por la coincidencia de otros conciertos igual de atractivos con directores mediáticos como **Gardiner** a los tres días? Todo un misterio que los responsables han de analizar para que una cita tan importante no pase desapercibida para los melómanos que llenan el **Auditori** o el mismo **Palau** en otras ocasiones ante ofertas similares.

Mozart tenía 19 años cuando compuso esta ópera, la última para la corte del Arzobispo de Salzburgo, con motivo de la visita del hijo menor de la Emperatriz a la corte de Salzburgo. No se trata de una temática nueva ya que está basada en un libreto de **Metastasio** para una composición de **Giuseppe Bonno** que a su vez se inspira en otra obra del poeta del renacimiento **Torquato Tasso** pero sí que nos sitúa en varios subrayados dentro del corpus mozartiano. *Il Re Pastore* por sus personajes nos acerca a la trama de cuarteto amoroso del *Così fan tutte* pero con la simplicidad de un relato de pastores muy bucólico y por otra parte es la visagra que abrirá a **Mozart** a la temática entre el amor y el deber que desarrollará mucho más en su *Idomeneo* inmediatamente posterior.

Un quinteto de solistas desiguales fueron los encargados de poner voz y cuerpo a estos personajes sin mucha consistencia dramática aunque con arias de compleja ejecución y exigencia técnica. La obra está dividida en dos actos en los cuales cada uno de los solistas tiene sus dos respectivas arias más un dúo que acaba el acto primero y un quinteto que cierra la ópera.

Emiliano González interpretó un Agenore cuidado aunque esperemos que asegure algunas cuestiones técnicas que le permita enfrentarse a este repertorio con mejor éxito y mayor naturalidad escénica.

LO MÁS LEIDO

Fallece el tenor albaceteño José Ferrero

Día Internacional de la mujer: mujeres y música

La Elisa de **Regula Mühlemann** fue interesante resolviendo bien sus dos arias y el dúo del final del primer acto con facilidad para las agilidades aunque su dicción del italiano fue difícil de seguir. Supo sacar partido sobre todo de su aria bitemática "Barbaro! Oh Dio mi vedi" de gran complejidad y longitud. La lástima es su poca proyección y volumen cuando ha de cantar notas por debajo del sol, no existiendo prácticamente registro medio ni grave.

La mezzo estadounidense **Angela Brower** cantó una Tamiri brillante con una elegancia de fraseo envidiable, una homogeneidad de registro y facilidad para las agilidades como demostró en su primera aria "Di tante sue procelle" y por otra parte una fuerte personalidad escénica en su segunda aria "Se tu di me fai dono". Una suerte conocer en directo esta cantante que está en un momento ascendente.

Martina Janková es una de las cantantes estables del ensemble de **Zurich** en el repertorio mozartiano y tiene bien merecido su buen prestigio como demostró en el rol protagonista de Aminta que ya pude verlo interpretado hace unos meses en la nueva producción de la ópera estudio de **Zurich** y que aquí lo ha reafirmado. Destacar su aria del segundo acto "L'amerò, sarò costante" en forma de Rondeaux con el solo de violín de la concertino **T.Troman** con un gran respeto estilístico y originalidad en las variaciones y cadencias que exige esta aria bellamente resueltas.

El reclamo de este concierto era la presencia del tenor mexicano **Rolando Villazón** en su nuevo giro vocal a este repertorio clasicista con su reciente grabación de las arias de concierto de **Mozart** pero su participación en esta ópera donde cantó el rol de Alessandro fue tristemente decepcionante. Es conocido en el mundo de la ópera su vis cómica pero compensar sus carencias estilísticas y su penoso estado vocal actual con una caricatura bufonesca de un papel serio como representa Alejandro el Grande fue vergonzoso. Las arias a este personaje asignadas son de una complejidad y que otros grandes tenores como **Luigi Alva**, **Peter Schreier**, **Jerry Hadley** o **Roberto Saccà** o el ruso **Alexei Grigoriev** han dejado un buen testimonio en sus grabaciones pero que no se acercan ni de lejos de lo que ofreció el señor **Villazón** en el **Palau**. Aproximarse al repertorio mozartiano tras cantar **Verdi**, **Puccini**, y repertorio de vocalidad muy alejada es muy temerario pero cuando además sus facultades están mermadas (carencia de brillo, agudos abiertos, dificultad en las agilidades, etc...) se hace un flaco favor a su carrera y prestigio y una ofensa al genio de **Salzburgo**. Dicho cortésmente convocar al señor **Villazón** en un ciclo de Grandes voces en este momento no es lo que da prestigio a un ciclo que se quiere potenciar.

La gran estrella de la velada fue sin duda **Les Arts Florissants** y su fundador el canadiense **William Christie** que puso la excelsitud sobre el escenario. A veces podemos considerar un sonido un poco duro en ciertos ataques de las cuerdas o alguna estridencia de emisión en algún instrumento de viento pero su claridad, su brillo, su entrega y la seriedad estilística redondearon una velada de descubrimiento de una ópera o cantata escénica nada frecuente.

Es de agradecer la apuesta de los organizadores del **Palau** por acercarnos esta formación que podremos disfrutar nuevamente al final de la temporada con esa catedral del barroco que es la misa en si menor **J.S.Bach**.

Robert Benito

Los mejores alojamientos en Barcelona

IL RE PASTORE ROBERT BENITO ROLANDO VILLAZÓN WILLIAM CHRISTIE

COMPARTIR

Twitter

Like 335 G+1 0

OPERA WORLD

OPERA WORLD es la primera revista internacional de ópera del mundo. Dirigida por profesionales de la ópera y el periodismo, cuenta con colaboradores de todo el mundo y es seguida por amantes de la ópera de los cinco continentes.

PUEDE GUSTARTE TAMBIÉN

CRÍTICAS

Extraña producción de Un ballo en Munich, estupenda dirección y...manca la diva!

CRÍTICAS

La Pasajera en la Florida Grand Opera

CRÍTICAS

Una apasionante Tosca en San Diego

Las mejores sopranos del mundo en la actualidad

Don Carlo de Verdi en Madrid

El Liceu presenta su temporada 2016-17

COMUNIDAD OPERAWORLD

3442 Seguidores 69174 Me Gusta 157 Suscriptores 12 Seguidores 6532 Suscriptores

NUESTRA PLAYLIST

Don Carlo / Act 2:
Giuseppe Verdi, Carlo Ber...

🎵 BEST OPERA Duets